

Baba Blázková

BcA. Ivana Machová
Ing. Alena Machová

Baba Blažková

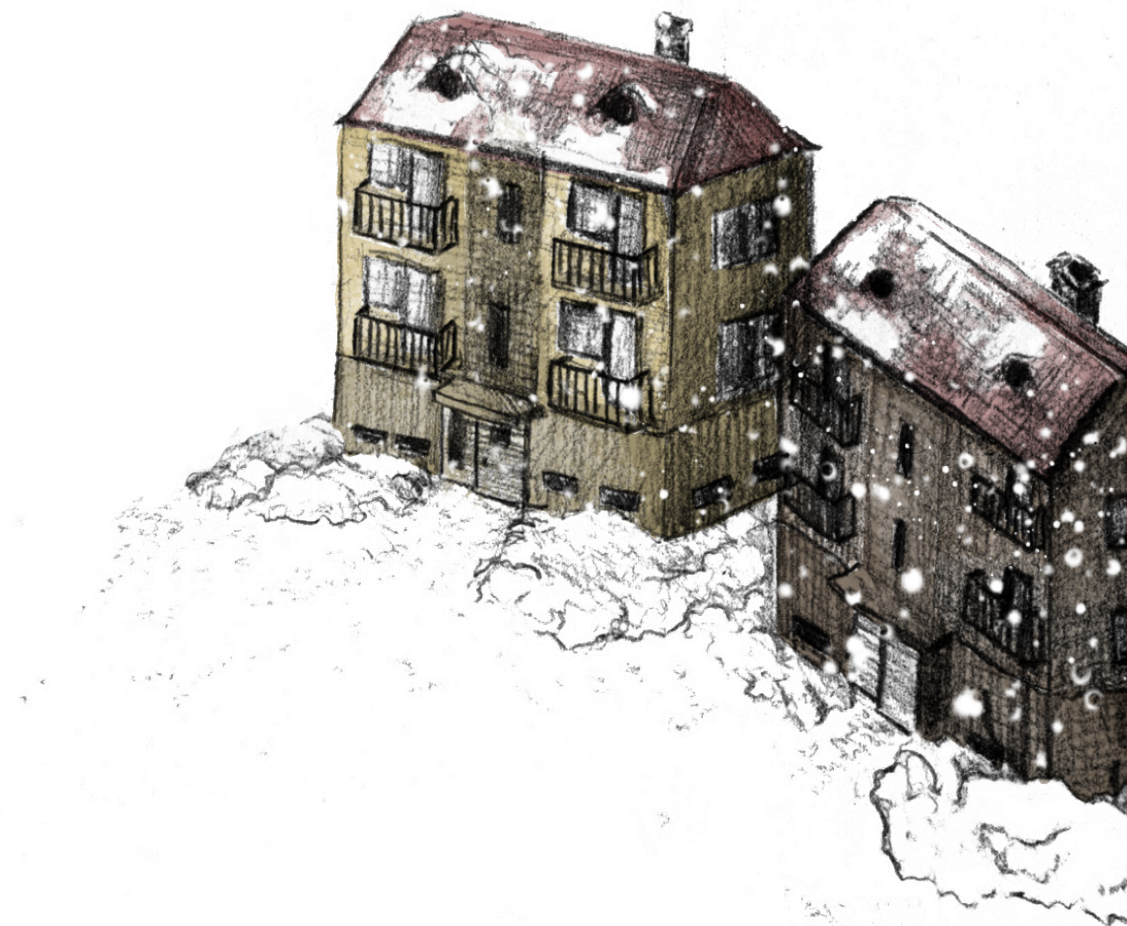

BcA. Ivana Machová

Ing. Alena Machová

V jedné malé zemičce uprostřed světa je malebné městečko, které se jmenuje Krásná Lhota. Uprostřed městečka je malý parčík a v jeho blízkosti stojí dům. Ale není to jen tak nějaký dům.

Tento dům stojí ve městě dlouhé roky, ba dokonce snad několik desetiletí. Dnes si už nikdo nepamatuje, kdo a kdy dům postavil. Přesto je dům stále hezky opravený, čistý a vždy dobově zařízený.

To vše zásluhou ducha domu, pana Alfonse, který žije v domě a s domem od nepaměti. Alfons je dobrosrdečný a laskavý duch, jenž dbá na to, aby se všem obyvatelům domu vždy žilo klidně a radostně.

Poslední roky má ale duch Alfons velké starosti. V domě se nežije klidně a ani radostně. Všichni obyvatelé domu jsou smutní, ustaraní, nešťastní a nespokojení. Nejvíce potom paní z druhého patra, zbytu s balkónem do ulice.

Paní se jmenuje Marie Blažková. Ale v domě jí nikdo neřekne jinak, než baba Blažková.

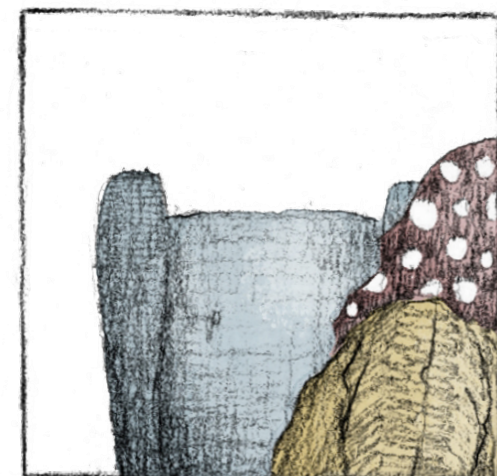
BLAŽKOVA M.

Marie Blažková je stará, zahořklá paní, kterou nic netěší. Každý den zajde do obchodu pro malý nákup a pak tráví zbytek dne ve svém bytě ve druhém patře s balkónem do ulice.

Celé dny vysedává v křesle, které stojí proti oknům na balkón. Okny vidí ven a celý svět ji rozčiluje.

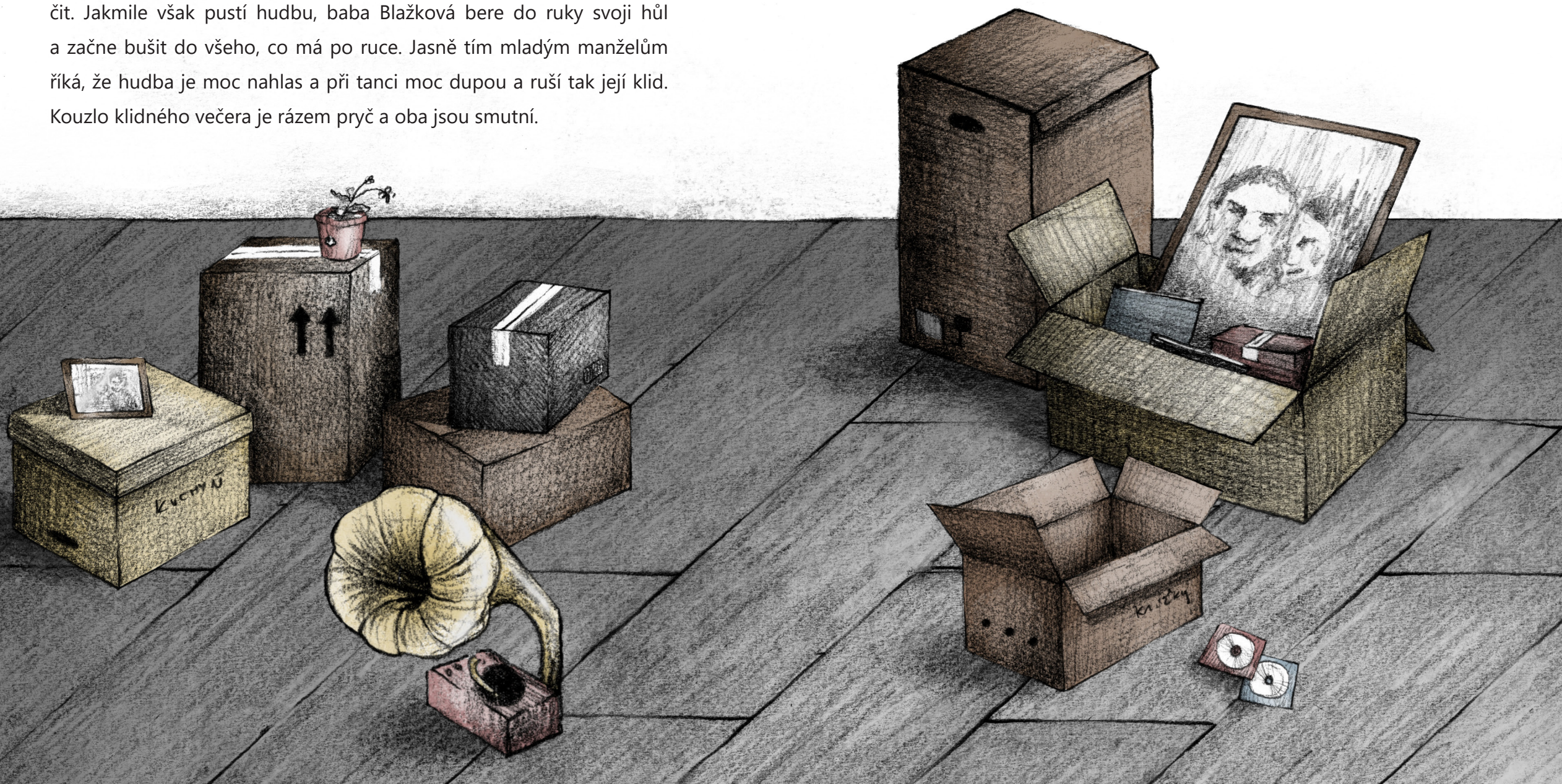
Když nekouká ven, tak poslouchá zvuky domu a rozzlobí jí každý hlasitý projev radosti. A svoji nevoli umí dát všem pořádně najevo.

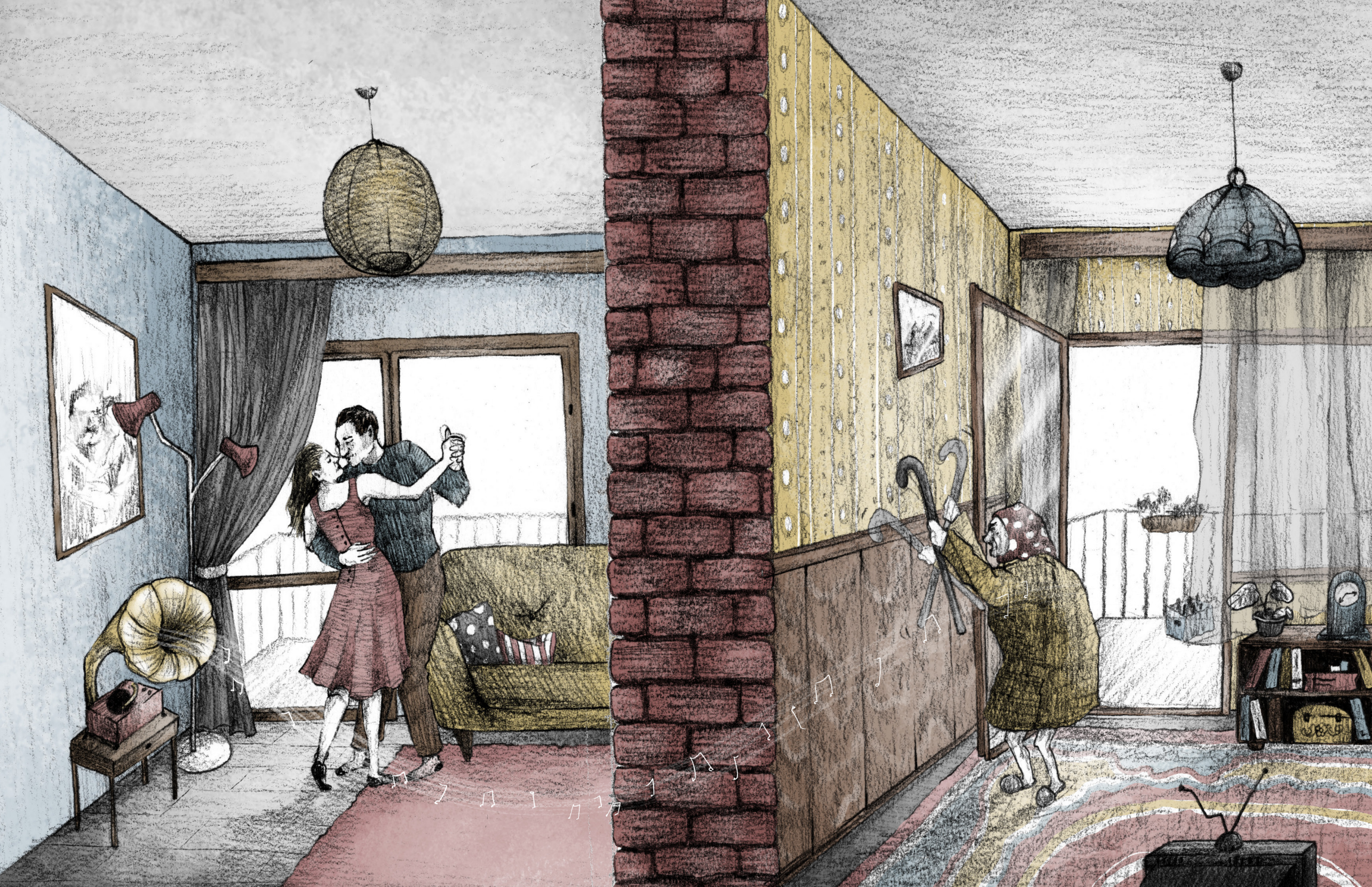

Ve čtvrtém patře domu bydlí pan Karásek. Bydlí sám. Ale vždy tomu tak nebylo. Míval malého střípatého pejska Alíka. Veselého oříška, který mu zpříjemňoval dny. Alík měl svého páníčka rád, a když páníček odešel z bytu, býval Alík smutný a po pejskovsku plakal, občas si i ze strachu štěknul. To bylo něco pro babu Blažkovou. Hned panu Karáskovi spílala, a když potkala pana Karáska s Alíkem venku, hrozila na pejska svou holí.

Alík odešel na jaře do psího nebe. Pan Karásek je od té doby moc smutný. Kdo však není smutný je Baba Blažková. Hned se panu Karáskovi pošklebovala a libovala si, že bude v domě klid od psího štěkání. A smutný pan Karásek? Moc touží po novém psím kamarádovi.

Do bytu vedle baby Blažkové se před nedávnem nastěhovali mladí manželé. Žijí jeden pro druhého, mají se moc rádi a oba milují hudbu a tanec. Mají rádi klidné večery, kdy je všechno hotové a mohou si pustit krásnou muziku a v pokoji si spolu zatančit. Jakmile však pustí hudbu, baba Blažková bere do ruky svoji hůl a začne bušit do všeho, co má po ruce. Jasně tím mladým manželům říká, že hudba je moc nahlas a při tanci moc dupou a ruší tak její klid. Kouzlo klidného večera je rázem pryč a oba jsou smutní.

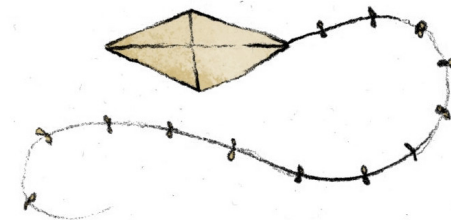
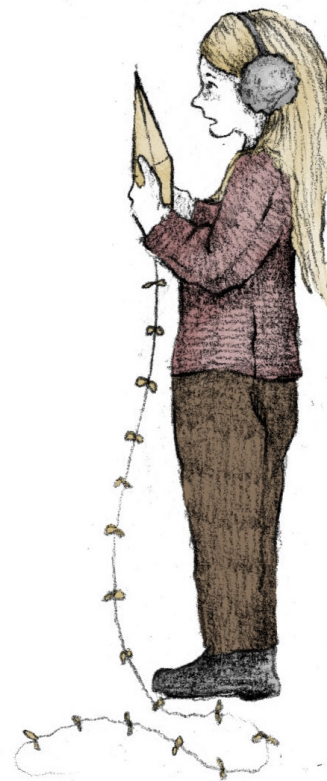

V sobotu odpoledne, koncem září, je venku krásné slunečné počasí a pofukuje vítr. Pofukuje přesně tak, aby se na kopečku za domem dali pouštět draci. Malá Anička Marková ze třetího patra má velikou radost, tento rok ještě s kamarádkami draka nepouštěla. Má draka zbrusu nového. Dělalí ho s tatínkem.

Celá rozradostněná ho vzala a vyběhla z bytu. Běžela po schodech ven, kde na ni čekala kamarádka Karolínka.

CO TADY HULÁKÁŠ JAKO NA LESY?!
KOUKEJ MAZAT, NEBO UVIDÍŠ!

Když běžela kolem bytu baby Blažkové, rozletěly se najednou dveře a v nich se objevila baba celá rozzlobená, mávala holí na všechny strany a na Aničku křičela, že dělá hrozný rámus. Malá Anička se strašně vylekala a s brekotem sešla zbytek schodů. Už se vůbec neradovala, celé odpoledne byla smutná a pouštění draka ji vůbec netěšilo.

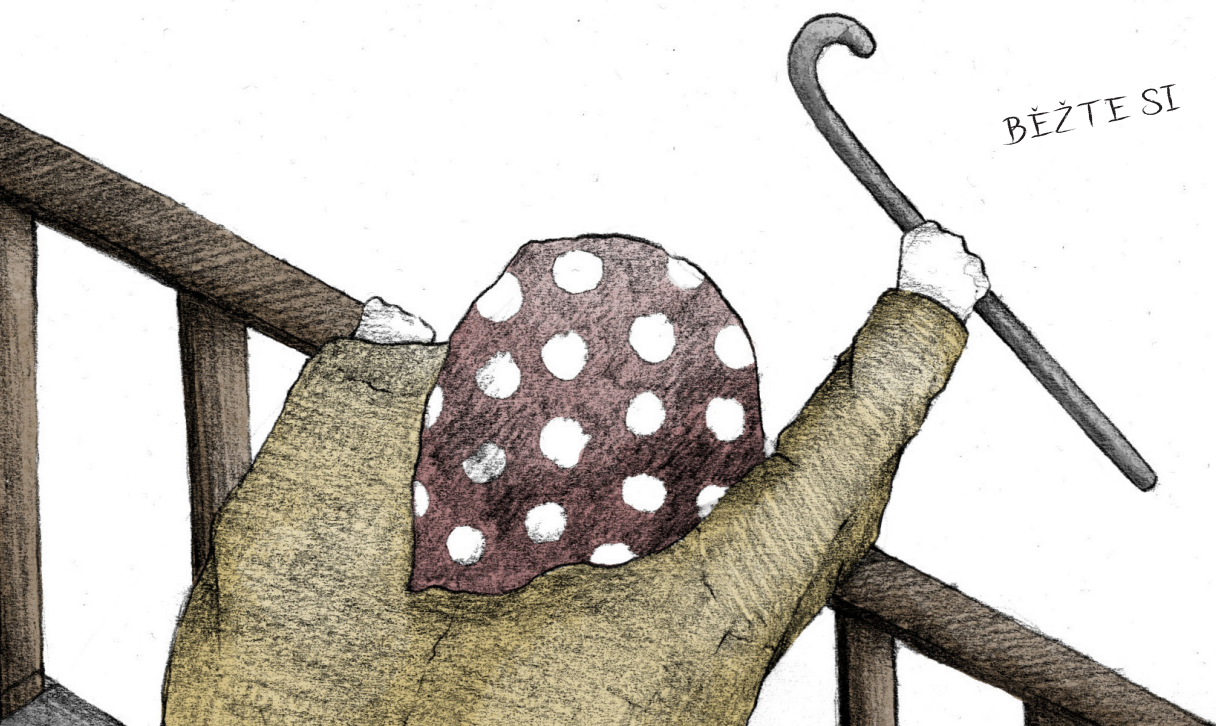
Duch Alfons všechno toto dění tiše pozoroval a nestačil se divit. Jeho údiv byl den ode dne větší a větší. Přemýšlel, pozoroval, brblal si pod fousy, drbal se za uchem, tahal se za nos. Tak moc se snažil najít vysvětlení k tomu, co pozoroval. Tak moc přemýšlel, co udělat.

A pak přišlo jedno prosluněné odpoledne, které zvalo k procházkám a hraní v parku. Toho se rozhodly využít maminky z blízkého okolí a spolu se svými dětmi vyrazily do parčíku.

Děti pokřikovaly, malá miminka v kočárcích plakala, maminky si povídaly. Bylo to veselé švitoření v krásný slunný den. Ale to nemělo trvat dlouho, protože na balkóně v bytu v druhém patře se objevila baba Blažková. S holí v ruce začala všem nadávat, hrozit, spílat. Že děti moc nahlas brečí, nebo se moc nahlas smějí, maminky si povídají moc hlasitě, děti moc běhají po trávě...

Tolik všem nadávala, až je všechny z parku vyhnala.

BĚŽTE SI

KLÁBOSIT NĚKAM JINAM!

A TY UŘVANÝ DĚCKA SI VEMTE S SEBOU!

To byla poslední kapka do poháru trpělivosti ducha Alfonse. Náhle měl úplně jasno, co s babou Blažkovou udělá.

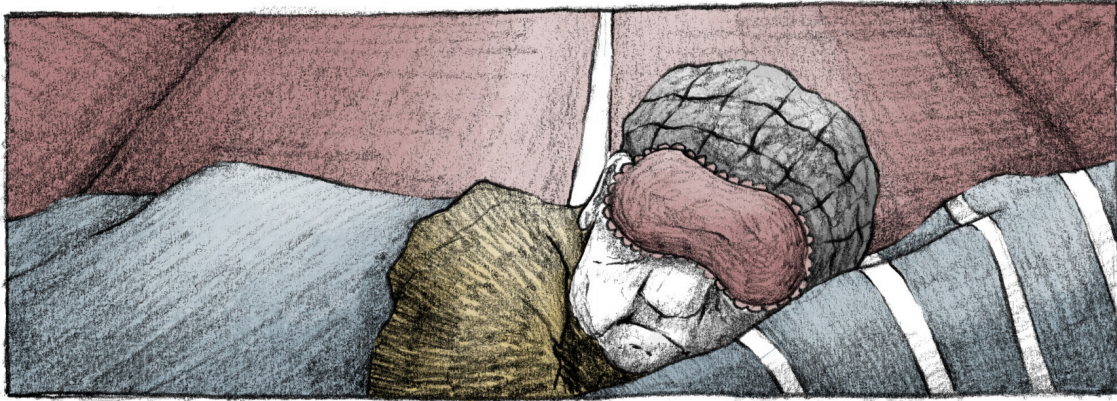
Počkal, až si baba Blažková půjde lehnout. Zkontroloval dům, nakouknul do pokojíčků malých dětí, zda je vše jak má být a pak se vrátil do bytu baby Blažkové. Již několik dní přemýšlel jaké kouzlo použít. Nekouzlil již mnoho let.

Malé mávnutí a jemné fouknutí a baba Blažková a všechny věci z jejího pokoje se pomalu vznesly, oknem proletěly ven a mezi oblaky směřovaly na sever.

Duch Alfons dohlížel na klidný let a hladké přistání v dalekých, chladných, severských lesích. Tam babu Blažkovou i s její postelí usadil do malého stanu a její věci nechal volně dosednout mezi stromy starého kouzelného lesa. Usadil se do koruny nejvyššího stromu kde si počká, až se baba Blažková probudí. Musí si spolu vážně promluvit.

Rozednilo se, mezi stromy se proplétaly sluneční paprsky a rozzářily sníh, který ležel všude kolem. Bylo velké chladno. Baba Blažková otevřela oči a uviděla plachtu stanu. Honem oči zavřela a znovu otevřela. Doufala, že se jí to jen zdá. Ale ani popáté se výhled z postele nezměnil. Bylo to tak. Leží i se svojí postelí ve stanu. Co to má znamenat?

Posadila se, nohy ztěžka spustila z postele dolů. Chodidla pocítila studený sníh a celým tělem jí prostupoval mráz. Ještě dlouhou chvíli seděla na posteli a nechápavě se rozhlížela kolem. Začala ji být zima. Vylezla z postele a hledala něco teplého na sebe. Našla vlněné šaty a svůj šátek s puntíky. Oblékla se a otevřela stan.

Pohled na hustý les, množství sněhu a věci rozházené kolem jí úplně ochromil. Udělala pár kroků směrem s velkým bicím hodinám. Zdálo se jí, že jejich ručičky se daly do pohybu a kyvadlo se kýve rychle. Až moc rychle. Noční stoleček s lampičkou se pohupoval z leva doprava a vypadal, jako kdyby tančil. Televize byla napůl přikrytá sněhovou peřinou, ovladač si odnesla straka do svého hnízda.

Otočila se a uviděla svoje křeslo. To křeslo, ze kterého se dívala oknem na svět kolem domu. A pak jí to všechno došlo. Není doma! Není ve svém bytě ve druhém patře s balkónem do ulice. Ale kde to je? Jak se sem dostala? Co se to děje? Dýchala ztěžka, byla celá rozrušená a nic nechápala. Nejdříve volala na všechny strany a naslouchala, zda neuslyší nějaké hlasy nebo zvuky. Nic. Jen hluboké ticho lesa. Sedla si do křesla a dala se do pláče.

Duch Alfons se zjevil před babou Blažkovou z ničeho nic. Lekla se. Během pár vteřin se však vzpamatovala a spustila na ducha celou sprchu nadávek. Láteřila nahlas a dlouho.

Duch Alfons trpělivě poslouchal. A když jí začal docházet dech a slova, tak se před ní postavil a velmi nahlas zakřičel: „Ticho!“

Baba zmlkla.

„Musíme si vážně promluvit!“ řekl Alfons a upřeně se na ni zahleděl.

Znejistěla. Nadechla se a tiše se zeptala: „My dva? A o čem? A proč? A kdo jste? A proč jsem tady?“

Duch Alfons zahrozil ukazováčkem. „Jsem Alfons a bydlím ve stejném domě jako ty. Žiji v domě již mnoho let. Ale nikdy nikdo nebyl v domě tak nerudný, protivný a nespokojený jako ty, Marie Blažková. Víš, že ti v domě nikdo neřekne jinak než baba Blažková? A já se ani nedívím, že je tomu tak. Nikdo tě nemá rád a všichni se ti vyhýbají.“ Alfons stál před babou Blažkovou, ruce složené na prsou, celý rudý a rozrušeně dýchal.

„Já nikoho nepotřebuju! Nevadí mi, že mě nikdo nemá rád,“ ozvala se baba a zvedla se z křesla k odchodu.

Alfons ji mávnutím vrátil zpět. „Lžeš, vím, že býváš smutná. Stýská se ti po vnoučatech. Proč jim někdy nezavoláš? Nechali ti přeci telefon. Máš ho v kuchyni ve skříňce s šálky na kávu,“ řekl Alfons a zahleděl se babě Blažkové zpříma do očí.

KDE TO JSEM?

KDO JSI?

JAK JSEM SE SEM DOSTALA?

CO SE TO DĚJE?

JÁ CHCI DOMŮ!

Baba Blažková zamrkala a uhla pohledem.

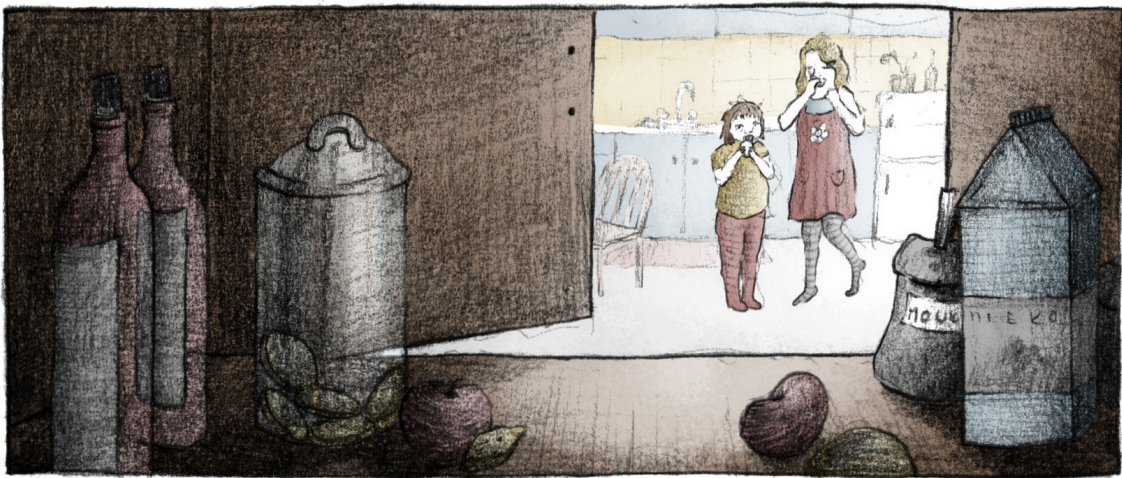
Má pravdu, dědek jeden. Opravdu je mi smutno. Dlouhé týdny jsem vnoučata neviděla. Jak asi vyrostla? Jak se jim daří ve škole? Mají stále rádi máslové sušenky? Mám je pro ně ve spíži. Už budou asi zkažené. Ach, už opravdu moc dlouho jsem je neviděla.

Oči jí náhle zvlhly a zalily se slzami. Pohlédla na Alfonse.

Věděl, o čem přemýšlí. Byl rád, že se nespletl. Baba není jako kámen. Srdíčko jí stále bije s láskou.

„Vím, že jsi osamělá. Ale vždy tomu tak nebylo a nemuselo by tomu tak být ani teď. Stačilo by málo. Jen trochu úsměvu a pár vlídných slov,“ řekl Alfons a znovu se jí zahleděl do očí.

„Ale na koho se mám asi smát? S kým si mám povídat?“ zeptala se baba. „A vůbec. Co je mi po všech.“ Dodala opět zlostným tónem. „Snad nechceš, abych se smála na ta ukřičená děcka, co dělají rámus po celém domě?“

Alfons se nadechl, mávl rukou a ukázal babě malou Aničku Markovou.

„Jestlipak víš, že Anička Marková velmi plakala, když jsi na ní křičela na chodbě? Měla ten den velkou radost z nového draka. Dělal ho s tatínkem. Je velmi šikovná a krásně si draka vymalovala. Moc se těšila, že si s kamarádkou užijí pouštění draků za domem na kopci. Ale ty, ty jsi jí celé odpoledne zkazila. Křičela jsi na ni, hrozila jsi holí. Anička se moc polekala,“ připomněl Alfons babě ono podzimní odpoledne.

„Opravdu plakala? To jsem nechtěla. Byla jsem jen rozzlobená, že tak dupe po schodech. Víš přece, jak je v domě všechno slyšet.“ Zvedla oči směrem k duchovi. „Nechtěla jsem jí vyděsit. To mě mrzí. Myslíš, že by to spravily bonbóny? Nebo lízátko? Hned zítra jedno koupím v obchodě,“ začala plánovat baba.

„Jedno lízátko to všechno nespraví!“ řekl rázným hlasem Alfons. Mávl opět rukou a ukázal babě manžele Procházkovi.

Baba hleděla nechápavě na Alfonse.

„Ty nevíš? Ty neznáš manžele Procházkovi? Bušíš na ně holí, křičíš a nevíš na koho?“

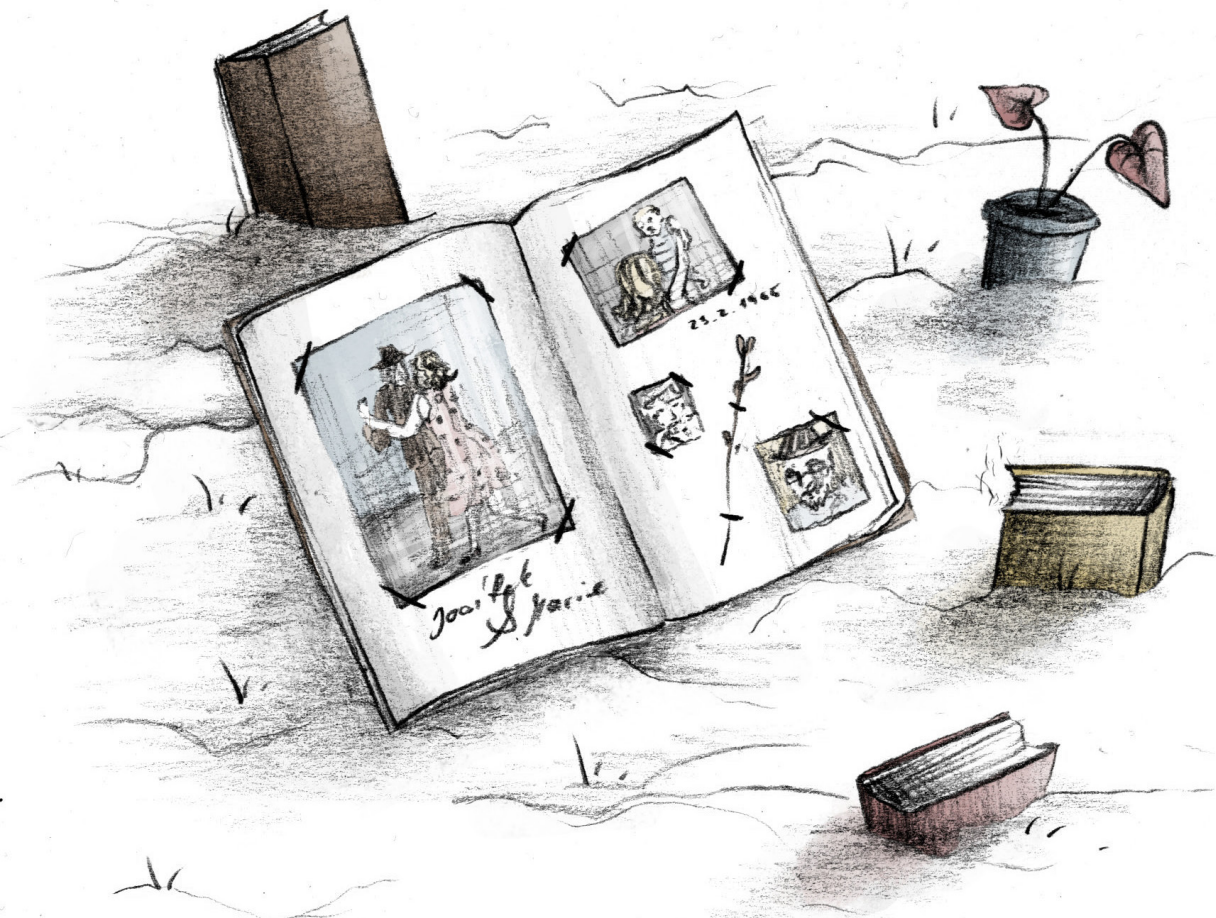
Alfons se podrbl na nose, mávl rukou a obraz manželů Procházkových zmizel. Stoupl si před babu Blažkovou a upřeně se na ni podíval. Nadechl se a tlumeným hlasem začal vyprávět: „ Manželé Procházkovi bydlí v bytě vedle tebe. Petr a Lucie. Jako z románu. Jsou svoji krátce. Poznali se na plesu. Oba rádi tančí a poslouchají hudbu. Jsou mladí a velmi zamilovaní. Mají rádi klidné večery, kdy si mohou při krásné hudbě zatančit.“

Alfons se odmlčel. Koukal na babu Blažkovou. „A pak, když je večerní chvilka nejkrásnější, ozve se hrozné bušení holí a slyšet je jen hlasité nadávání,“ pokračuje Alfons. „Co myslíš, že se asi děje dál?“ zeptal se, ale na odpověď nečekal. „Romantika, klid, krása a láskyplné pohledy jsou pryč. Lucie a Petr si jdou tiše lehnout a přemýšlí, co vadí jejich nerudné sousedce na krásné hudbě.“

Marie dlouho mlčela a zaraženě pozorovala špičky svých bot.
Alfons na ni upřeně hleděl a pak dodal: „Vzpomeň si na svého Josí-
ka. To byl nějaký tanečník! „

To babu vytrhlo ze zamyšlení. Zvedla oči k Alfonsovi. Byly zalité slza-
mi. „Můj Josífek...“ povzdechla. „Co jsme se spolu natančili. A co jsme
se spolu nasmáli. Je mi po něm smutno,“ řekla a rozplakala se.

Alfons ji nechal vyplakat a pak se nadechl, že bude pokračovat. Za-
stavila ho jemným gestem a řekla: „Vím, co mi tím chceš říct. Zapomněla
jsem, jak krásné a opojné je mládí. Jak krásné jsou okamžiky s tím, koho
miluješ. Máš pravdu, už to nebudu dělat. Nebudu na ně bušit. Je to ode
mě škaredé,“ odmlčela se. Zabořila se do křesla, přitáhla si kabát blíže
k tělu a přemýšlela.

Alfons zapálil oheň. Viděl, že je jí zima a nechtěl aby se nachladila.
Natáhla ruce směrem k ohni. Snažila se nabrat teplo.

MYSLIŠ, ŽE TO BUDU
MOCT NAPRAVIT?

NO NEVÍM; ALE MĚLA
BYS TO ASPOŇ ZKUSIT.

Alfons se opět postavil před ní a mávl rukou. Objevil se pan Karásek. Byl smutný. Velmi smutný.

Baba Blažková zvedla oči a podívala se na Alfonse.

Zeptal se jí: „Musím ti připomínat, jak škaredě si se chovala k panu Karáskovi a hlavně k jeho Alíkovi?“

Sklopila oči a tiše zašeptala: „Ne, nemusíš.“

Dlouhou chvíli bylo ticho. Pak dodala: „Hrozně mě štvalo, jak šikovný a hodný Alík byl a jak moc měl svého páníčka rád. Od smrti mého Josífka a od odchodu dětí z domu mě nikdo neměl tak rád. Hrozně mě to bolelo. A když Alík odešel, tak mě to těšilo, že Karásek taky bude sám. Bylo to ode mě ošklivé. Opravdu ošklivé,“ odmlčela se. „Vlastně bych Karáskovi moc přála, kdyby si pořídil nového pejska. Vždyť já mám pejsky ráda. Měli jsme psa. Ratlík se jmenoval. Byl to pěkný raubíř. Ale to už je skoro padesát let,“ řekla a znovu natáhla ruce směrem k ohni.

Seděla tiše v křesle, zachumlaná v kabátě a zdálo se, že spí. Ale Alfons věděl, že nespí. Přemýšlela. Hlavou se jí honily vzpomínky jedna přes druhou. Všechno se zdálo tak dávno. Uvědomila si, že je už dlouho, dlouho sama, osamělá. Byla úplně zticha a ponořená do myšlenek. Alfons jí podal hrnek teplého čaje a krabičku s máslovými sušenkami.

Máslové sušenky. Opět jí připomněly děti a vnoučata. Děti měla tři. Dva chlapce a děvče. Dnes už jsou chlapci velcí, dospělí a mají svoje děti. Bydlí na opačném konci města. Jak dlouho je neviděla?

Maruška, dcera, ta bydlí ve městě asi 30 kilometrů vzdáleném. Děti ještě nemá. Ach, srdce se jí sevřelo steskem. V hlavě se jí začaly honit všechny okamžiky, kdy byly děti malé. Smály se, zlobily, plakaly nad rozbitými koleny. Byl jich plný byt a doma bylo veselo. Občas musel Josífek zakročit a všechny děti pokárat. Ale nedělal to rád. Vzpomínala na to, jak bylo v celém domě živo. Rodin s malými dětmi tam bydlelo víc. Všechny děti si chodily hrát do parku, maminky si povídaly před domem a tatínkové společně pracovali na zvelebování domu. To byly časy...

Alfons mlčky sledoval všechny její myšlenky. Znenadání opět natáhl dlaň, fouknul a ukázal babě Blažkové ono prosluněné odpoledne, kdy vyhnala křikem a hrozící holí maminky s dětmi z parčíku před domem. Pohlédl na babu, zvednul obočí a chystal se něco říct.

Zastavila ho gestem a řekla: „Já vím, všechno mi to došlo. Je mi jasné, proč jsem tady. Ano, chovala jsem se opravdu škaredě. Ani já se nedivím, že mě v domě nikdo nemá rád,“ odmlčela se, ztěžka se zvedla z křesla a zamířila ke stanu. „Jsem unavená. Musím si jít lehnout.“

Tiše zmizela ve stanu. Byla velmi unavená. Schoulila se do peřiny a během chvilky usnula.

Alfons se posadil do koruny nejvyššího stromu a přemýšlel. Přemýšlel, zda to všechno opravdu bude stačit. Zda se opravdu baba Blažková poučila. Nakoukl do stanu. Baba spala, těžce oddechovala. Zdálo se jí o vnoučatech. Zamyslel se a pak mávnul rukou a silně fouknul směrem ke stanu.

Bylo ráno. Baba Blažková otevřela oči a uviděla svůj pokoj, svoje okno. Posadila se, rozhlédla se. Byla doma. Zdálo se jí to? Nebo opravdu mluvila s duchem Alfonsem? Byla v lese?

Zvedla se z postele a z peřiny se na zem snesla malá hromádka sněhu. Nezdálo se jí to!

Oblékla se a vyšla z bytu do obchodu. Jako každé ráno. Vyšla před dům a potkala pana Karáska. Vedl na vodítku nového pejska. Když babu uviděl, zastavil se a čekal s obavami, co se bude dít.

Podívala se na něj, usmála se a zeptala se, jak se pejsek jmenuje.

Pan Karásek byl překvapen. Čekal láteření. Koukal na babu a tiše odpověděl, že se pejsek jmenuje Maxík.

„Krásné jméno, hezký pejsek,“ odpověděla baba, pohladila Maxíka a zamířila do obchodu.

V obchodě potkala malou Aničku Markovou, šla si koupit rohlík do školy na svačinu. Lekla se, když babu uviděla.

„Neboj se, já ti neublížím.“ řekla baba.

Anička zůstala stát a měla slzy na krajíčku.

„Mrzí mě, že jsem na tebe křičela. Nechtěla jsem tě polekat.“

Podala Aničce lízátko, usmála se na ni a odešla k pokladně.

Anička byla překvapená, ale lízátko spořádala cestou do školy. Bylo dobré.

Odpoledne seděla v křesle, v ruce držela telefon a chystala se zavolat synovi. Trochu se jí třásly ruce, ale vytočila číslo na Josefa, staršího syna.

Ozvalo se: „Haló? Ahoj mami. Jak se máš? Dlouho jsme spolu nemluvili. Jsi v pořádku?“

Do očí se jí nahruly slzy. Nadechla se a odpověděla, že je v pořádku, že ho ráda slyší a jestli by se nechtěli všichni zastavit v neděli na návštěvu. Upekla by bábovku. Domluvili se, že Josef zavolá ostatním a všichni přijedou. Byla šťastná a měla velikou radost. Ani si nevšimla, že už se setmělo. A najednou uslyšela hudbu.

Hudba se ozývala z bytu Procházkových. Baba Blažková se zvedla z křesla, vytáhla něco ze skříně, oblékla si svetr, vzala klíče do ruky a vyrazila z bytu.

Zazvonila na zvonek u bytu Petra a Lucie Procházkových. Otevřely se dveře. Petr Procházka byl tak překvapen, že zapomněl pozdravit.

Baba mu podala věc, kterou doma vytáhla ze skříně. „Omlouvám se, že jsem na vás bušila a rušila tak vaše krásné večery. Přijměte malý dárek, jako omluvu. Pozdravujte Lucii. Hezký večer.“ Otočila se a pomalu se vrátila do svého bytu.

Petr stál ještě dlouhou v otevřených dveřích, v ruce držel dárek od baby Blažkové. Od té nerudné, protivné baby, která na ně tak často bušila holí. Trvalo nějakou chvíli, než si uvědomil, co se vlastně odehrálo.

Mezitím za ním přišla Lucie. „Co se stalo? Kdo to byl?“

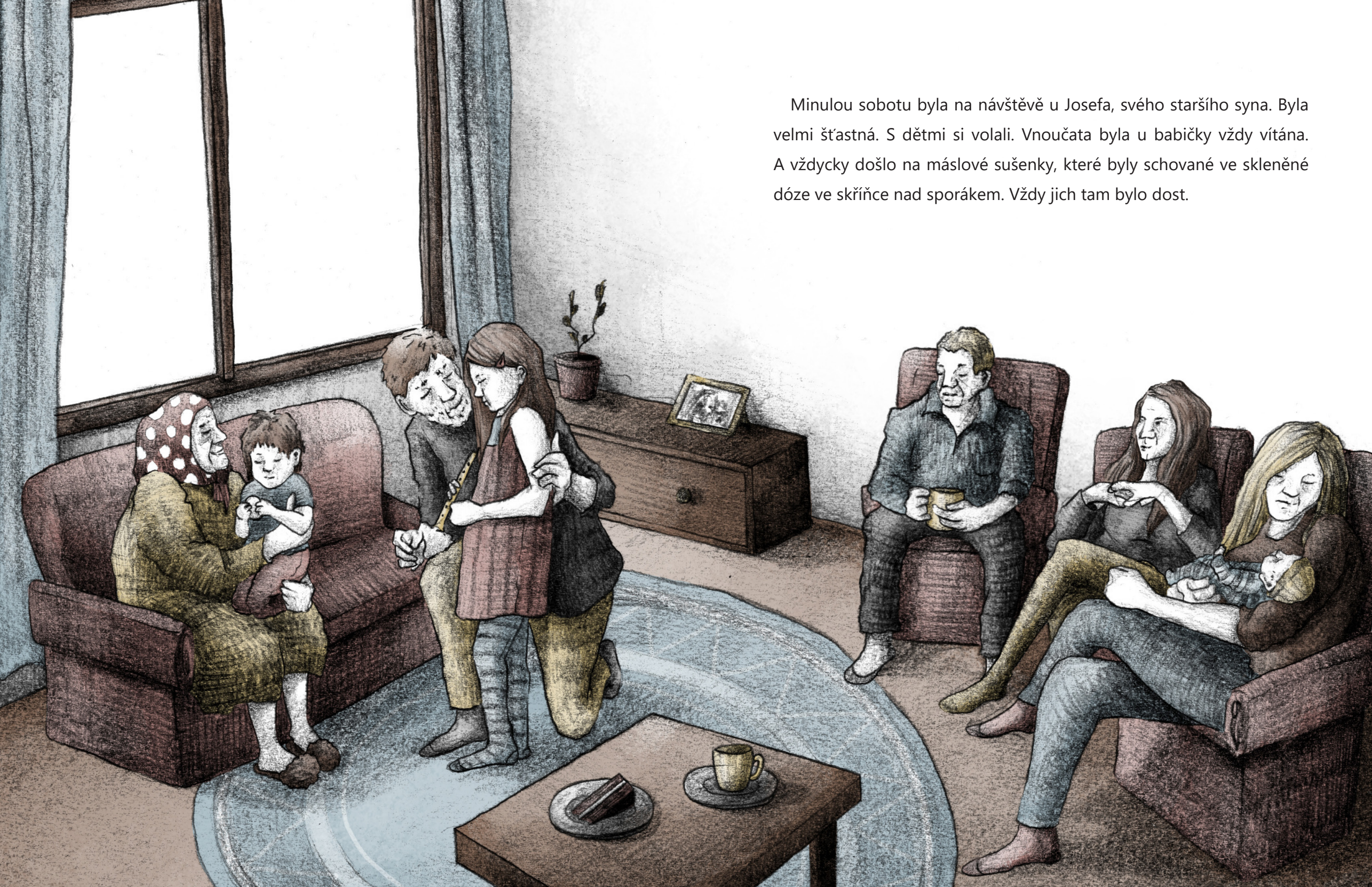
Otočil se na ni, podal jí dárek od baby Blažkové a povyprávěl jí, co právě zažil. Dárek od baby Blažkové. To je něco. V ruce držel gramofonovou desku.

Manželé z toho byli oba velmi rozrušeni. Založili desku do gramofonu a pokojem se začala linout krásná hudba. Poslouchali, tančili a byli šťastní.

Od té doby bylo všechno v domě jinak. Marie Blažková se na všechny usmívala, pro děti měla vždy v kapse nějaký ten bonbon nebo lízátko. Občas jí Procházekovi pozvali, aby si s nimi poslechla novou desku. Uvařila kafičko, upekla bábovku a společně se radovali z krásných tónů.

Minulou sobotu byla na návštěvě u Josefa, svého staršího syna. Byla velmi šťastná. S dětmi si volali. Vnučata byla u babičky vždy vítána. A vždycky došlo na máslové sušenky, které byly schované ve skleněné dóze ve skřínce nad sporákem. Vždy jich tam bylo dost.

Alfons byl spojený. Dobře jsem to zařídil, pochvaloval si. S radostí sledoval, jak si Marie Blažková povídá v parku s maminkami a rozdává sladkosti dětem, které si hrají a dovádějí. Dům byl zase plný radosti, všichni se měli rádi a usmívali se na sebe.

I Alfons se usmíval.

Baba Blažková

napsala Ing. Alena Machová
ilustrovala BcA. Ivana Machová
jako svoji diplomovou práci
vysazeno fontem: Segoe UI
počet stran: 80
tisk Euroverlag spol. s r.o., Flora Gardenia 130g
vazba BcA. Ondřej Vohánka
vytištěno v počtu 3 kusů

vedoucí práce: MgA. Marie Kohoutová
Ateliér Komiks a ilustrace pro děti
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeská univerzita v Plzni
2022